

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Hexaēmeron Hē Toi, Kosmourgia, Georgiou tou Pisidou
diakonou ...**

Georgius <Pisida>

Lutetiae, 1585

Ambitio & fastus Sophistæ vel Gnostici cuiusdam carpitur

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70102](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70102)

DE VANITATE VITÆ.

Vitæ cum
labyrintho
comparatio.
Virg. 5. Aen.
Ouid. 8. Met.

Obliqua cuius ianua est, atque ardua:
Nam quanto contendit magis quis egredi,
Tanto magis intra limen inclusus manet.

Hinc est, opinor, unde tot morbis male
Curisque vexor, pigra tanquam bestia:

80

Vt aggrauatus fortis huius tædio,
Dum flector vndequaque & vsque deprimor,
Velut solent ægri valescam & recreer,
Ac pristinam formam resumam denuo.

Humanæ
fragilitatis
hypotyposis.

O gentis hominum gramen vt semper leue!
O germen animatum, decor cuius cito
Cum messe marcet appetente temporis!

Quis corde spectans ex inaspectabili
Vitæ theatrum infamiæ plenissimum,
Ridente luctu ludicrum non arceat?

90

In scurras
Sophistas.

Nam sæpe rident nos cachinnis impiis,
Risus inanes opifices vanissimi:

D. Hierony-
mus Epist. ad
Furiæ & De-
metriadem.

Audent thronos ac dignitates pingere,
Fingunt potestates, vt his temulentia
Affert, domi quicquid cachinnorum latet.

Et quispiam ex illis principem vestem induens
Extollitur, fortunam & extemplo facit:

Ambitio &
fastus Sophiste
vel Gnostici
cuiusdam,
carpitur.

Ac dignitatem sic repræsentat tacens:
Et cum nihil sit, autumat se esse omnia,
Et cum sciat nil, vult videri scire se.

100

Sic mente in vnica duplex amentia est,
Fictus Sophista, fatuus Atticum sonans,
Illuditur, sustollit animos interim,

Donec

Λόξω ἔχοντι πλὴν δυσέκβαρον θύραν·

Οσον γὰρ αὐτὴν ἐκτρέχειν ἐπέιγεται,

Τοσῶτον ἐντὸς γίνεται τ' ἄξοδου·

80 Ἐντεύθεν, οἶμα, καὶ νόσοις καὶ φρονησίῳ

Ὡς κτήνος ἄρξεν εἰκότως μασίζομα,

Ὅπως βαρυνθεὶς τῇ κακῇ μερυσιά

Ἐν τῷ πᾶσιπᾶσαι τε ἔβριθην κείτω,

Ὡς οἱ νοσῶντες εἰς ἀνάκτισιν βέχων,

Τὸ πᾶσιπᾶσαι εἶδος ἀντημορφώσω πάλιν.

Ὡς τ' καθ' ἡμάς ἀδραστήριον χλόης,

Ὡς βλαστὸς ἐμπνοῦ, οὗ δ' ἀκλῆτος ὄξέως

Συνὸν ἔθεισιν τῷ χρόνῳ μῦθαινεται!

Τίς οὖν σκοπήσας εἰς ἀπόπλου καρδίας

90 Τὸ τῷ βίῳ θέσθῃ ἀγνώμης γέμων,

Θρήνην γελᾶντι μὴ σβέσει τὸ παρήγιον;

Ἡδὴ γὰρ ἡμάς καὶ γελᾶσι πολλάκις

Οἱ τῷ νόθου γήγως ἐργάται νόθοι

Θεόνοιοι παρθένοι, ζωγραφοδίτες ἀξίας,

Ἀρχαὶ ἀναπλάθοντες, ὡς δὲ βί' μέθῃ

Τὴν τῷ γέλωτος συμφορᾷ ἀναπλάσθῃ,

Καὶ πῖς πρὸ ἀλβῆς δευκλίω ἐπιφύθῃ

Στολίω ἐπῆρται, καὶ χροιάτῃ τύχῃ,

Καὶ γρηματίτῃ μὴ χαλᾶν τὴν ἀξίαν.

100 Φαντάζεσθαι δὲ μηδὲν ὦν, ὡς ὠνόμα,

Καὶ μηδὲν εἰδῶς, εἰδέναι δοκεῖν θέλει,

Διπλῶν ἔχον ἀνοίαν εἰς ψυχῆς μίαν,

Πλαστὸς σοφιστῆς, μωρὸς ἠθικισμῆτος.

Καὶ παίζεταί * μὲν, πλὴν πᾶσι φρονησίῳ μέγα,

χ. πίζεταί.

T

ΕΙΣ ΜΑΤΑΙΟΝ ΒΙΟΝ.

Εως πρὸς ἄλλοι τῶ βίῃ ὁ παίγιον.

Οὕτω πέφυκε τῷ βεόντων ἡ φύσις

Σκηπῆς ἀδελφῆ, συγενῆς ἐνυπνίων

Παρέρχεται γὰρ πᾶς ὁ τῶ τῶφου σάλος,

Ὡς ὑπνος, ὡς ὄψος, ὅσα ἔχον χάσιν.

Καὶ πολλάκις χυθέντα ἔτεθρυμμένον

Ἐν τῇ κατ' ὑπνον τῷ λογισμῷ εἰσάσθ,

Ἀναπνεύει τὸν ἀνδρα τῇ κούφῃ θάλασσῃ.

Κλέπτει δὲ τὸν νοῦν, καὶ μεταίρει τὴν φύσιν,

Ὡσπερ πονηρὸς τῷ φρενῶν ὁδοσάτης.

Καὶ πλοῦτον αὐτὰ μὴ πρὸντα συλλέγει,

Καὶ ζηματουργεῖ τὰς ἐνύπνοις ἀξίας,

Χαραῖς ἀποφύκτου δεικνύων ἰσάλλματα.

Καὶ μὲν γὰρ ἴσας λυκαδέρμοις προσφέρει,

Καὶ τοῖς ἀδήλοισ τῷ πρῶτον αἰθρακάνῃ.

Λίθοις ὑφάπτει, καὶ πυροῖ τὴν καρδίαν

Τοῦ μὴ λαβόντος, ὡς λαβόντος τὴν χάριν

Οὐκ οἶδα πῶς τὸ πλάσμα τῷ ἐνυπνίων

Ὡς πρῶτον δεικνύει, καὶ φρενοφθόρον * βίαν,

Αἰσθητικῶν δρῶν τὴν ἀναφθόρον πλάττει,

Πλὴν μικρὸν ἔπω καὶ πρῶτον ἡ χάρις.

Εὐθὺς γὰρ αὐτὸν ζημιοῖ τὴν οὐσίαν,

Κλέπτοισι γὰρ ποῦ καὶ τοῖς φίλοις αἱ τύχαι.

Δι' ὧν ἔχοισι θρακικῶν ψυχρῶν,

Εἰ μήτις αὐτοῖς σωφρονῶν ἀντεμβάλοι.

Τὸ γνωστικὸν φρόνημα τὴν συμμετείας,

Ὡς μήτε χρώνως, μήτε μὲν ὑφ' ἡμῶν

Κινῶν τὰ νόθα τῷ ἐν ἡμῖν ὀργανῶν,

Λίσθ

10. βίῃ.

110

120

130

Donec erit huius acta vitæ fabula.

Natura rerum talis est fluentium,

Scenæ soror, consanguineaque infomnij:

Omnia procella nempe fastus præterit,

Vt somnus atque infomnium variabile.

110 Quin sapius molli iacentem in lectulo,

Dum per quietem sensa cordi se ingerunt,

Exsuscitat virum leui spectaculo:

Furatur ac mentem, indolémque altè euehit,

Vt hostis & grassator atrox mentium.

Accumulat absentes opes ex tempore,

Ac dignitatum læta format somnia,

Simulacra inanis gaudij blanda indicat:

Et Margaritas candicantes exhibet:

Succendit & Carbuncolorum ardentium

120 Cæcos lapillos, & facem cordi admouet

Eius nihil qui cepit, ac si ceperit.

Quanam arte dubito infomnij ludibrium

Præbeat ut ipsam rem, & nocente mentibus

Telo remotum à sensibus ad ipsos trahat

Errorem, at hæc perit repente gratia:

Nam subito multat hunc sua in opulentia.

Fortunæ eos furantur etiam quos amant,

Per carneas animæ illecebras quas habent.

Nisi si quis ipsis obiicem opponat catus.

130 Moderationis callidam prudentiam:

Nec, molliter vel remissa dum manu

Ciet organorum quæ penes nos neruulos,

Rerum hu-
manarum in-
constantia
fastus leuita-
tem indicat.

Fastus & Sa-
tanæ præsti-
giæ in som-
niis.

D. Basilus de
Humil. & D.
Greg. Naz.
ser. 53.

Plato Polit.
9. Cic. 1. de
Deuin.